

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. J. R.**, zastoupená Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem 1. Máje 97/25, Liberec, **b) Petr Herian**, bytem Jižní 311, Bílina, zastoupený obecnou zmocněnkyní Ing. Jitkou Routkovou, bytem Sadová 881/4, Jeseník, proti odpůrkyni: **Obec Janov nad Nisou**, se sídlem Janov nad Nisou 520, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Nadace JABLOTRON**, se sídlem Pod Skalkou 4567/33, Jablonec nad Nisou, **II) MUDr. Milan Kvasnička**, bytem Janov nad Nisou 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky a) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 6. 3. 2020, č. j. 64 A 5/2019-208,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Navrhovatelka a), navrhovatel b) a osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a její posouzení krajským soudem

[1] Navrhovatelé se u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci („krajský soud“) domáhali zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Janov nad Nisou, schváleného zastupitelstvem obce Janov nad Nisou usnesením ze dne 19. 9. 2018, č. 79/2018 („územní plán“). Pro případ, že by soud nepřisvědčil námitkám

týkajícím se přijímání územního plánu jako celku, se navrhovatelé domáhali jeho zrušení v některých částech, konkrétně v části vymezení lokálního biokoridoru LBC-29; veřejně prospěšného opatření VPO-4 – revitalizace Tiché říčky; plochy přírodní (NP) na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE; plochy smíšené nezastavěného území (NS) na části pozemku p. č. XA; plochy smíšené nezastavěného území (NS) na pozemku p. č. XF; plochy N.222; plochy VP 1.1; a plochy lesní (NL) na pozemku p. č. XG. Aktivní legitimaci navrhovatelka a) odvozovala od vlastnictví pozemku p. č. XA v k. ú. J. n. N., pozemku p. č. XH v k. ú. H. a pozemku p. č. XF v k. ú. J. n. N.. Posledně uvedený pozemek má navrhovatelka a) ve spoluvlastnictví s navrhovatelem b).

[2] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem shledal k návrhovému bodu navrhovatelky a) důvod ke zrušení části územního plánu, konkrétně textové i grafické části týkající se vymezení biokoridoru LBK-29 na pozemcích p. č. XA, p. č. XCH a p. č. XE, a to pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi textovou a grafickou částí územního plánu, která způsobila nezákonnost tohoto vymezení. Návrh navrhovatelky a) ve zbývajících částech a návrh navrhovatele b) shledal krajský soud nedůvodnými a zamítl je.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala navrhovatelka a) („stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení. Kasační stížnost je obsáhlá (čítá takřka 50 stran), Nejvyšší správní soud proto na tomto místě rekapituluje pouze jednotlivé kasační námitky a hlavní argumenty, podrobnější argumentace stěžovatelky je ve stručnosti předestřena při vypořádání jejích námitek v části IV. tohoto rozsudku.

[4] Stěžovatelka uvádí, že krajský soud se nevyjádřil k jejím námitkám týkajícím se porušení práva na pokojné užívání majetku, práva na svobodnou volbu místa usazování a souvisejících práv. Na dílčí nepřezkoumatelnosti rozsudku stěžovatelka poukazuje rovněž v souvislosti s odůvodněním krajského soudu ve vztahu k námitkám týkajícím se postupu při přijímání územního plánu, jakož i ve vztahu k námitkám týkajícím se jednotlivých ploch. Rozsudek krajského soudu proto považuje v celku za nepřezkoumatelný.

[5] Délka řízení o územním plánu nerespektovala běžné správní lhůty a stěžovatelka ji považuje za nepřiměřenou. Rovněž nesouhlasí s posouzením odmítnutí jejích námitek týkajících se funkčního zařazení pozemku p. č. XA, neboť je uplatnila až ve fázi opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu. Dále stěžovatelka shledává podstatný rozpor mezi zadáním územního plánu a jeho konečnou podobou.

[6] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti obsáhle argumentuje proti vymezení jednotlivých ploch, konkrétně veřejně prospěšného opatření VPO-4 a plochy přírodní na části pozemku p. č. XA. Rovněž obsáhle zdůvodňuje svůj záměr vybudovat ekologickou ovčí farmu na pozemku p. č. XA a s tím související požadavek na jiné funkční vymezení tohoto pozemku. Současně setrvává na své námitce, že odpůrkyně postupovala diskriminačním způsobem, když v těsném sousedství pozemku p. č. XF vymezila plochy N.222 a VP 1.1., neboť v případě pozemku p. č. XG, který sousedí s pozemkem

pokračování

ve vlastnictví stěžovatelky a navrhovatele b), postupovala opačně. K úpravě funkčního využití pozemku p. č. XG z plochy smíšené nezastavěné na plochu lesní došlo až po opakovaném veřejném projednání.

III. Vyjádření odpůrkyně

[7] Odpůrkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázala na vlastní podrobnou argumentaci k návrhu na zrušení územního plánu v řízení u krajského soudu. V dalším se proto vymezovala pouze vůči některým nově rozvedeným argumentům stěžovatelky v kasační stížnosti.

[8] V souvislosti s kritizovanou délkou procesu pořizování územního plánu odpůrkyně zdůraznila, že vlastníci pozemků mohou své pozemky během celé doby přípravy nového územního plánu užívat tak, jak je doposud platným územním plánem stanoveno. Situaci, kdy vlastník subjektivně vnímá, že naplnění příslibu nového režimu stanoveného nově pořizovaným územním plánem trvá příliš dlouho, tak nelze interpretovat jako disproportční omezení vlastnického práva. Pokud jde o námitku týkající se rozporu územního plánu s jeho zadáním, odpůrkyně odkazuje na své vyjádření ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 129/2020, v němž důvody pro vymezení ploch N.222 a VP.1.1. a způsob jejich regulace podrobně rozebírá.

[9] V kasační stížnosti se nově objevuje námitka, že pozemek p. č. XG sousedící s pozemkem ve vlastnictví stěžovatelky a navrhovatele b) byl do ploch lesních zařazen až po opakovaném veřejném projednání. Tato námitka je nepravdivá, neboť režim uvedeného pozemku nebyl ani po veřejném projednání, ani po opakovaném veřejném projednání jakkoliv upraven. Rovněž tvrzení týkající se vymezení veřejně prospěšného opatření VPO-4 o tom, že pořizovatel řádně nevyhodnotil údajný rozpor mezi stanoviskem organizace Povodí Labe, s. p. a Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR – Správou CHKO Jizerské hory, se nezakládá na pravdě (viz kapitola B.5.2.2. odůvodnění územního plánu). Stěžovatelka dále v kasační stížnosti zmatečně zaměňuje pojem „přírodní památka Tichá říčka“ a veřejně prospěšné opatření VPO-4 „revitalizace Tiché říčky“. K argumentaci stěžovatelky, že pro neurčitost vymezení mělo být zrušeno i opatření VPO-4 (obdobně jako to krajský soud učinil u vymezení biokoridoru LBK 29), odpůrkyně uvádí, že opatření VPO-4 nebylo v textové části územního plánu vymezeno výčtem pozemků jako v případě biokoridoru, tudíž obdobná nesrozumitelnost v tomto případě nenastala. V neposlední řadě odpůrkyně považuje za nepřipadné použití pojmu „legitimní očekávání“ v souvislosti se záměrem stěžovatelky vybudovat na pozemku p. č. XA ovčí farmu.

[10] Navrhovatel b) a osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

a) Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Bylo by totiž předčasné právně hodnotit věc samou, pokud by kasační stížností napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

[14] Stěžovatelka namítá, že krajský soud se nevyjádřil k jejím námitkám týkajícím se porušení práva na pokojné užívání majetku, práva na svobodnou volbu místa usazování na území odpůrkyně, práva svobody pohybu a pobytu, práva podílet se na správě věcí veřejných a práva na podnikání ve spojení se zákazem diskriminace. Stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na ustanovení Listiny základních práv a svobod („Listina“), Evropskou úmluvu o lidských právech („Úmluva“) a v souvislosti se svobodou usazování rovněž na prameny unijního práva. Tuto její argumentaci krajský soud nevypořádal. Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatelka spatřuje rovněž v souvislosti s odůvodněním krajského soudu ve vztahu k námitkám týkajícím se postupu při přijímání územního plánu, konkrétně ohledně neomezené délky tvorby změn v území, odmítnutí jejich námitek k územnímu plánu a podstatného rozporu mezi zadáním územního plánu a jeho konečnou podobou. Na dílčí nepřezkoumatelnosti rozsudku stěžovatelka poukazuje rovněž ve vztahu k námitkám týkajícím se jednotlivých ploch. Ve své podstatě tak stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[15] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě (návrhu) a proč žalobní (návrhové) námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nedostatkem odůvodnění však není, pokud soud beze zbytku nevypořádá všechny argumenty účastníka, jestliže současně přehledně vyloží, o které důvody své rozhodnutí opírá. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, není porušením práva na spravedlivý proces, pokud obecné soudy „*nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

pokračování

[16] Stěžovatelčin návrh na zrušení opatření obecné povahy byl značně rozsáhlý, obsahoval více než 40 stran textu. V takovémto případě se krajský soud nemusí nutně vypořádat s každou dílčí námitkou – jak vyplývá ze shora citovaného nálezu Ústavního soudu – to by ani nebylo dost dobře možné. Obecně platí, že rozsah textu nemusí být úměrný jeho obsahu. A tak je tomu i v posuzovaném případě. Postačí tedy, pokud proti návrhu (žalobě) soud postaví dostatečně odůvodněný právní názor, v jehož konkurenci návrh (žaloba) jako celek neobstojí. Stěžovatelka se tedy mylí, pokud si myslí, že na její obsáhlý a košatý návrh na zrušení územního plánu musel soud reagovat ještě obsáhlejším a košatějším rozsudkem. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako jsou i podání stěžovatelky (viz též její kasační stížnost, která čítá bezmála 50 stran), by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by směřovalo nikoli k ochraně práv, ale jen k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a krajskými soudy.

[17] Stěžovatelka navíc na několika místech kasační stížnosti opakovaně tvrdí, že krajský soud určitou námitku nevypořádal, ačkoliv z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že tak krajský soud učinil. Pokud jde o námitky týkající se porušení práva na pokojné užívání majetku, práva na svobodnou volbu místa usazování a souvisejících práv (viz bod 14 výše), není vadou odůvodnění, pokud krajský soud námitky stěžovatelky vypořádal v rovině „jednoduchého práva“ [tj. zejména zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), včetně souvisejících podzákoných předpisů] a výslovně nereagoval na argumentaci stěžovatelky, která v této souvislosti odkazovala rovněž na ustanovení Listiny a Úmluvy. Krajský soud podrobně zdůvodnil, proč nepovažuje za důvodné námitky stěžovatelky týkající se namítaných procesních vad při přijímání územního plánu jako celku (viz body 58 až 65 rozsudku krajského soudu) i ve vztahu ke konkrétním plochám pozemku (viz body 66 a násl. téhož rozsudku).

[18] Pokud jde o námitku týkající se svobody usazování a unijního práva, Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že z argumentace stěžovatelky v návrhu ani v kasační stížnosti neplyne, jakým způsobem by bylo možné právo EU v projednávané věci vůbec uplatnit. Ze skutkových okolností projednávané věci vyplývá, že všechny rozhodné prvky případu se nacházejí na území České republiky, tj. žádný unijní prvek, který by aplikaci práva EU zdůvodnil, soud v projednávané věci nenachází. Z unijního práva a tím spíše stěžovatelkou odkazované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neplyne právo na usazení a podnikání v konkrétním regionu, resp. obci České republiky, a už vůbec negarantuje právo podnikat v konkrétním oboru či odvětví dle představ občana. Tato směrnice se navíc výslovně vztahuje pouze na *občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají* (viz čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES), což podle všeho není případ stěžovatelky, která tuto skutkovou okolnost ostatně ani netvrdila.

[19] Právu stěžovatelky na správu věcí veřejných se krajský soud zabýval mj. v bodě 62 rozsudku. Námitce týkající se délky projednávání územního plánu, která podle stěžovatelky nebyla řádně vypořádána, se krajský soud věnoval mj. v bodech 61 a 68

rozsudku. V posledně uvedeném bodu se krajský soud zabýval rovněž koncentrací řízení o územním plánu, o které stěžovatelka tvrdí, že ji krajský soud nezdůvodnil.

[20] Stěžovatelka si ve své kasační argumentaci o nepřezkoumatelnosti navíc sama protiřečí. V bodě 13 kasační stížnosti uvádí, že krajský soud nepřezkoumal její námitku týkající se skutečnosti, že nemohla uplatnit námitky k návrhu nového územního plánu, neboť ve lhůtě pro uplatnění námitek po veřejném projednání ještě předmětný pozemek p. č. XA nevlastnila. Stěžovatelka přitom současně v bodě 17 kasační stížnosti obsáhle rekapituluje závěry z odůvodnění krajského soudu (body 66 až 68 rozsudku), v němž krajský soud tuto námitku stěžovatelky adresně vypořádal, a dále s ním polemizuje. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost v souvislosti s (ne)vypořádáním námitek týkající se rozporu územního plánu s jeho zadáním, rovněž touto námitkou stěžovatelky se krajský soud zabýval, a to v bodu 59, resp. též 60 rozsudku, což stěžovatelka opět v kasační stížnosti sama připouští, neboť odůvodnění krajského soudu v bodě 23 kasační stížnosti rekapituluje. Polemizuje však s rozsahem, v jakém krajský soud tuto její námitku vypořádal. Stěžovatelka tak ve své podstatě nesouhlasí s věcnými závěry krajského soudu. Tato polemika však nečiní její námitky nepřezkoumatelnosti důvodnými, tím spíše, že se krajský soud s odkazovanými námitkami stěžovatelky ve svém rozsudku skutečně věcně vypořádal. Námitkami týkajícími se rozporu územního plánu s jeho zadáním, pokud jde o vymezení ploch N.222 a VP 1.1., plochy VPO-4 a plochy přírodní na části pozemku p. č. XA a jejich odůvodnění, se krajský soud v podrostech zabýval při vypořádání námitek stěžovatelky k těmto plochám (viz bod 73 a násl. rozsudku). Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že stěžovatelka ve valné části své kasační stížnosti pouze opakuje již v návrhu na zrušení opatření obecné povahy vznesené námitky a obecně poukazuje na nedostatky odůvodnění rozsudku, aniž by však patřičně reagovala na konkrétní argumentaci krajského soudu. Její námitky nepřezkoumatelnosti tak nejsou důvodné.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, na základě jakých skutečností shledal (ne)důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v řízení o návrhu na zrušení územního plánu a proč popsany skutkový stav subsumoval pod zvolené právní normy. Věcná polemika stěžovatelky s odůvodněním krajského soudu nečiní její námitky nepřezkoumatelnosti důvodnými.

b) Námitky týkající se přijímání územního plánu

[22] Stěžovatelka namítá, že více než devítiletá délka řízení o územním plánu nerespektovala běžné správní lhůty a byla nepřiměřená. Stěžovatelka je zejména v souvislosti s pozemkem p. č. XA blokována ve svém záměru na vybudování ekofarmy po neomezenou dobu, a to v důsledku lhůtou neohrazeného řízení o územním plánu odpůrkyně, jakož i v důsledku odmítnutí námitek stěžovatelky k funkčnímu zařazení uvedeného pozemku z důvodu, že je uplatnila až ve fázi opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu. Období „bezlhůtí“ je ústavně neakceptovatelné a představuje nepřiměřené omezení vlastnického práva k pozemkům stěžovatelky. Krajský soud neprovedl test proporcionality mezi neomezenou lhůtou na zpracování finální verze územního plánu a mezi krátkými lhůtami stanovenými občanům v průběhu jednotlivých fází v řízení o územním plánu. Stěžovatelka musela být *de facto* po neomezenou dobu

pokračování

neustále „v pohotovosti“, tj. po celou nepředvídatelnou dobu řízení o územním plánu byla nucena neustále sledovat úřední desku odpůrkyně a pořizovatele, aby jí nepropadla lhůta pro uplatnění námitek, což považuje za neúměrné břímě. S uplatněním zásady koncentrace řízení o územním plánu v projednávané věci nesouhlasí.

[23] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelčina argumentace, která se týká neomezené délky tvorby změn v území a odmítnutí jejích námitek k funkčnímu zařazení uvedeného pozemku pro jejich opožděnost, je ve své podstatě věcně protichůdná. Na jedné straně stěžovatelka brojí proti nepřiměřené a ničím neomezené celkové délce řízení o územním plánu, na druhé straně však nesouhlasí s hromadným doručováním oznámení (např. o veřejném projednání návrhu územního plánu) prostřednictvím úřední desky, krátkými lhůtami pro uplatnění námitek v jednotlivých fázích řízení, jakož i s koncentrací řízení o územním plánu – tj. s instituty, které naopak cílí na to, aby tvorba a postup přijímání územního plánu netrvaly nepřiměřeně dlouhou dobu.

[24] Krajský soud v obecné rovině popsal průběh přijímání dotčeného územního plánu (viz body 55 a násl. rozsudku). Ohledně vydání územního plánu po devítiletém procesu pořizování územně plánovací dokumentace na posledním zasedání zastupitelstva před blížícími se komunálními volbami krajský soud uvedl, že tato skutečnost sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost přijatého územního plánu (bod 61 rozsudku). Nejvyšší správní soud s tímto závěrem, jakož i s argumentací odpůrkyně v řízení u krajského soudu (na kterou ve stručnosti ve svém rozsudku poukázal rovněž krajský soud), souhlasí. Procesní náročnost porřízení územního plánu není jen odpovědností odpůrkyně. Obec je v daném případě závislá i na rychlosti činnosti pořizovatele, v tomto případě Magistrátu města Jablonec nad Nisou, dotčených orgánů uplatňujících svá stanoviska, se kterými bylo nutné absolvovat opakovaná dohodovací řízení, a v neposlední řadě zpracovatele, jehož kapacity taktéž určují tempo, jakým se celý proces posouvá dopředu. V případě obce Janov nad Nisou je taktéž nutné vzít v úvahu významná specifika vyplývající ze skutečnosti, že se jedná o obec nacházející se celým svým územím v Chráněné krajinné oblasti Jizerské hory. Zároveň jde ale také o významné centrum cestovního ruchu s areály pro sjezdové lyžování, s nástupními místy na tzv. Jizerskohorskou magistrálu pro běžecké lyžování a řadou ubytovacích kapacit. Z uvedeného vyplývá mnoho střetů mezi vlastníky pozemků s motivací v takto cenném území své pozemky zhodnotit v územním plánu, mezi veřejnými zájmy na ochraně přírody a krajiny i mezi zájmy obce na zajištění podmínek v území pro udržitelný rozvoj (viz str. 3 vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení územního plánu).

[25] Právní úprava procesu tvorby a přijímání územního plánu nestanoví celkovou maximální délku řízení o územním plánu. Je tomu tak již z toho důvodu, že zadání a podmínky pro zpracování územního plánu, jakož i počet aktérů, kteří do tohoto procesu vstupují, se mohou v různých obcích, městech a regionech lišit, z čehož vyplývá rovněž různá časová náročnost pro tvorbu a přijímání územního plánu jako celku. Právní úprava [zejména zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení); stavební zákon a související předpisy] však stanoví posloupnost a náležitosti jednotlivých fází řízení o územním plánu, které je nezbytné dodržet (včetně procesních lhůt, náležitostí oznamování informací o územním řízení na úřední desce apod.). Tyto požadavky mají mj. za cíl zajistit, aby tvorba a jednotlivé fáze přijímání územního plánu měly pevný a – pokud možno –

jasně ohraničený časový i věcný rámec. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu nepovažuje stěžovatelkou namítané zákonné požadavky řízení o územním plánu za nepřiměřené či ústavně nesouladné. Nutno rovněž zdůraznit římskoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, tj. že „právo patří bdělým“; tato zásada odkazuje na skutečnost, že každý je povinen svá práva střežit. V tomto směru proto nelze v nezbytnosti sledovat proces přijímání územního plánu z pozice vlastníka pozemku, kterému není lhotežné funkční zařazení pozemku v územním plánu, spatřovat nepřiměřenost.

[26] Jednotlivými podmínkami a jejich dodržením v projednávané věci se krajský soud na základě námitek stěžovatelky v podrobnostech zabýval (viz body 58 až 68 rozsudku). Nejvyšší správní soud s jeho odůvodněním souhlasí. Pokud jde o zásadu koncentrace řízení o územním plánu, ta plyne z § 52 a § 53 stavebního zákona. Podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona mohou dotčené osoby (tj. také vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení) uplatnit námitky proti návrhu územního plánu nejpozději v zákonem stanovené lhůtě 7 dnů od veřejného projednání a v námitkách musí uvést i odůvodnění. K námitkám a důvodům uplatněným po stanovené lhůtě nelze přihlížet. Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanoviska příslušných orgánů a upravený návrh (případně upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území) *se v rozsahu těchto úprav projedná* na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že z citovaného ustanovení vyplývá, že při opakovaném veřejném projednání upraveného návrhu územního plánu se návrh územního plánu projedná pouze v rozsahu těchto úprav obdobně podle posledně citovaného ustanovení. Stanoviska, námitky a připomínky mohou být tak uplatněny pouze k těm částem řešení, které se při podstatné úpravě návrhu změnily.

[27] Stěžovatelka své námitky týkající se funkčního zařazení pozemku p. č. XA uplatnila až dne 21. 8. 2017, tj. právě ve fázi opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu, ačkoliv se navrhovaný režim na uvedeném pozemku po veřejném projednání návrhu územního plánu dne 11. 11. 2015 neměnil. Předmětem opakovaného veřejného projednání tak tato část územního plánu nebyla, proto nebylo možné ve vztahu k předmětnému pozemku v souladu s § 53 odst. 2 ve spojení s § 52 stavebního zákona uplatňovat stanoviska, námitky a připomínky. Jak zdůraznil již krajský soud, ani délka procesu pořizování a projednání návrhu územního plánu, ani fakt, že stěžovatelka předmětný pozemek nabyла až v závěrečné fázi tohoto procesu, ani projednání dílčích samostatných požadavků na dohodovacích jednáních tuto zásadu nemohou prolomit.

[28] Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, č. 2215/2011 Sb. NSS. Interpretuje však právní věty tohoto rozhodnutí bez ohledu na jejich odůvodnění. Rozšířený senát v této věci shledal, že „[s]kutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. soudního řádu správního) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezavazuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek procesní legitimace.“ V projednávané věci však stěžovatelka návrh na zrušení územního plánu podala a soud jej věcně projednal,

pokračování

stěžovatelce tak nebyla upřena procesní, resp. návrhová legitimace ani přístup k soudu (jinými slovy její návrh nebyl jako nepřipustný odmítnut). Rozšířený senát však v citovaném usnesení současně uvedl, že sám fakt, že navrhovatel nepodal námitky nebo připomínky v předcházejících fázích řízení před správním orgánem, „*neznamená, že tato otázka nebude moci být řešena v řízení samotném a že nebude předmětem pozornosti soudu při věcném projednání návrhu, tedy při zkoumání otázek legitimace věcné (důvodnosti návrhu). Je tomu právě naopak.*“ Rozšířený senát tedy zdůraznil, že v této fázi řízení (tj. při posuzování věcné legitimace) „*se soud bude zabývat nejenom tím, zda pasivita ve fázích předcházejících přijetí opatření vůbec má určující význam pro otázku úspěšnosti návrhu (pro věcnou legitimaci), ale – za určitých okolností – má-li takový význam, kdy a za jakých podmínek má za následek neúspěch návrhu.*“ V tomto kontextu tedy rozšířený senát dospěl k závěru, že „*[p]rocesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.*“

[29] V projednávané věci krajský soud shora popsané okolnosti posoudil. V bodech 66 až 68 rozsudku se věnoval procesním námitkám týkajícím se pozemku p. č. XA, tj. odmítnutím posouzení námitek stěžovatelky ve fázi opakovaného veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu. V bodech 88 až 91 rozsudku se pak krajský soud zabýval věcně požadavkem stěžovatelky na funkční zařazení části pozemku p. č. XA do ploch zemědělské výroby (VZ). Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že stěžovatelce nesvědčí žádné subjektivní právo na to, aby byl územním plánem její pozemek zařazen do určitých ploch zastavitelných v požadovaném rozsahu, a aby tak mohla zřídit a provozovat ekologickou farmu na území odpůrkyně a svých pozemcích v zamýšlené podobě. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu souhlasí.

[30] Stěžovatelka dále namítá podstatný rozpor mezi zadáním územního plánu a jeho konečnou podobou. V této souvislosti v kasační stížnosti uvádí výčet bodů zadání, které ve výsledné podobě územního plánu podle jejího názoru nebyly dodrženy.

[31] Ustanovení § 50 odst. 1 stavebního zákona mj. stanoví, že *na základě schváleného zadání územního plánu nebo schválených pokynů pro zpracování návrhu územního plánu pořizovatel pořídí pro obec zpracování návrhu územního plánu.* Již krajský soud poukázal na závěry rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169, v němž Nejvyšší správní soud citované ustanovení vyložil tak, „*použité spojení „na základě“ nelze vnímat jako příkaz, aby návrh změny územního plánu byl identický s obsahem schváleného zadání, nýbrž jako pokyn, aby návrh vycházel ze schváleného zadání.*“ Proces pořizování územního plánu je dynamický. Obsah územně plánovací dokumentace se v čase mění tak, jak tento proces prochází jednotlivými fázemi (např. s ohledem na požadavky dotčených orgánů státní správy), nelze proto požadovat, aby schválené zadání návrhu územního plánu bylo identické s konečnou podobou územního plánu přijatého zastupitelstvem ve formě opatření obecné povahy. To by fakticky mimo jiné znamenalo odmítnutí všech

uplatněných námitek či připomínek. V daném případě územní plán vychází z upraveného návrhu zadání územního plánu, které bylo schváleno zastupitelstvem obce usnesením č. 57/2010 dne 8. 9. 2010. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že ačkoliv stěžovatelka v bodech 27 až 29 kasační stížnosti poukazuje na obsáhlý výčet údajných podstatných rozporů mezi zadáním územního plánu a jeho podobou, již málo zdůvodňuje, jakým způsobem tyto vady se dotýkají jejích práv.

[32] Stěžovatelka v bodě 27 odkazuje na obecné principy a požadavky, které dle zadání měl územní plán splňovat. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tato obecná východiska lze v řadě případů naplnit různými způsoby. Jak soud zdůraznil již v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, v procesu územního plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít neschůdně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsáných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“. Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje výkon ústavně zaručeného práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Taková situace však v projednávaném případě nenastala. Námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

c) Námitky týkající se jednotlivých sporných ploch

[33] Ze shora citovaných závěrů je nutné vyjít i při posuzování vymezení jednotlivých ploch v územním plánu, které stěžovatelka v kasační stížnosti napadá. Stěžovatelka

pokračování

ohledně těchto ploch (viz jejich výčet výše v bodě 6 tohoto rozsudku) setrvává na svých námitkách uplatněných již v návrhu na zrušení opatření obecné povahy, kterým krajský soud nevyhověl. Do značné míry tak toliko opakuje svoji rozsáhlou argumentaci, kterou však již v úplnosti ve svém rozsudku vypořádal krajský soud (viz body 73 a násl. jeho rozsudku). Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení krajského soudu považuje za věcně správné a výstižné, a proto na jeho odůvodnění v podrobnostech na tomto místě odkazuje.

[34] Námitku stěžovatelky, že odpůrkyně v případě pozemku p. č. XF postupovala diskriminačním způsobem, Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Označený pozemek byl územním plánem zařazen do ploch smíšených nezastavěného území (NS), s čímž stěžovatelka nesouhlasí. Je pravdou, že stěžovatelka vůči navrženému funkčnímu využití uplatnila dne 3. 4. 2014 připomínku. Jak uvedl již krajský soud, tato připomínka byla předmětem dohodovacího jednání o návrhu územního plánu po společném projednání dne 11. 9. 2014, o čemž svědčí zápis z tohoto jednání. Připomínka byla vyhodnocena po vzájemné shodě s dotčenými orgány a důvody byly rozvedeny na str. 26 a 27 zápisu. Po opakovaném veřejném projednání návrhu územního plánu dne 14. 8. 2017 navrhovatelé uplatnili dne 21. 8. 2017 námitku. Připomínka byla pod č. 69 vypořádána na str. 269 a 272 odůvodnění územního plánu, nebylo jí vyhověno. Námitka ze dne 21. 7. 2018 byla pod č. 28 v rozhodnutí o námitkách v odůvodnění územního plánu na str. 147 vyhodnocena jako opožděná, proto k ní nebylo přihlédnuto. Pokud jde o připomínku z roku 2014, jedná se o fázi přípravy návrhu územního plánu, resp. fázi společného jednání o návrhu územního plánu a vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj. V těchto krocích tvorby územního plánu může každý u pořizovatele uplatnit v souladu s § 50 odst. 3 stavebního zákona písemné připomínky. Tyto připomínky musí pořizovatel územního plánu pouze vyhodnotit dle § 51 odst. 1 stavebního zákona. V souzeném případě pořizovatel připomínku stěžovatelky a navrhovatele b) vyhodnotil, projednal ji s dotčenými orgány, velmi podrobně se zabýval výhradami stěžovatelky a navrhovatele b) a připomínku pod č. 69 vypořádal v odůvodnění územního plánu. Námitku stěžovatelky a navrhovatele b) ze dne 21. 8. 2017, kterou uplatnili proti funkčnímu využití pozemku p. č. XF, odpůrkyně, resp. pořizovatel vyhodnotil v rozhodnutí o námitkách v souladu s § 52 odst. 3 stavebního zákona jako opožděnou. Námitka se opět netýkala části územního plánu, která by byla předmětem opakovaného veřejného projednání konaného dne 14. 8. 2017. Krajský soud proto správně vyhodnotil, že odpůrkyně nepochybila, pokud uvedla, že stěžovatelka a navrhovatel b) zákonnou možnost podat námitku ve lhůtě podle § 52 odst. 3 stavebního zákona po prvním veřejném projednání návrhu územního plánu dne 11. 11. 2015 promarnili.

[35] Pokud jde o funkční využití pozemku p. č. XG, který sousedí s pozemkem stěžovatelky a navrhovatele b), upozorňuje odpůrkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, že režim tohoto pozemku nebyl ani po veřejném projednání, ani po opakovaném veřejném projednání jakkoliv upraven. Není zřejmé, z jakých skutečností stěžovatelka dovozuje opak. Námitka týkající se diskriminačního zacházení ve vztahu k pozemku stěžovatelky p. č. XF je proto nedůvodná. V podrobnostech Nejvyšší správní soud ohledně tohoto pozemku odkazuje na body 92 až 109 odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[36] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále obsáhle zpochybňuje vymezení veřejně prospěšného opatření VPO-4 – revitalizace Tiché říčky, které nepovažuje za dostatečně odůvodněné. Na tuto plochu se vztahuje možnost vyvlastnění. Tato plocha byla graficky vymezena ve výkresu A3 – Veřejně prospěšné stavby a opatření, a to v severní části pozemku p. č. XA, tj. přesně na ploše, která je zařazena do ploch s rozdílným způsobem využití – nezastavitelných jako plocha přírodní (NP). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje vymezení VPO-4 na pozemku stěžovatelky za dostatečně určité a jeho odůvodnění za legitimní a řádně odůvodněné. V odkazu krajského soudu na str. 31 a 34 textové části územního plánu Nejvyšší správní soud neshledává nic nepřipadného, neboť v této části odůvodnění územního plánu lze najít důvody pro vymezení veřejně prospěšného opatření VPO-4. Ostatně stěžovatelka je ve své kasační stížnosti v bodech 62 až 68 sama rekapituluje, ačkoliv s nimi dále polemizuje. Jejími argumenty se však již dostatečně zabýval krajský soud (viz body 73 až 80 rozsudku) a Nejvyšší správní soud s jeho posouzením souhlasí. Nadto jak odkazuje ve svém vyjádření odpůrkyně, pořizovatel se stěžovatelkou zmiňovaným odborným vyjádřením Povodí Labe, s. p. zabýval a vyhodnotil jeho obsah.

[37] Jak zdůraznil již krajský soud, VPO-4 bylo již podle svého názvu vymezeno za účelem revitalizace Tiché říčky, která je přírodní památkou s rozlohou 3,97 ha, jak zmiňuje územní plán v kap. A5.1 Koncepce uspořádání krajiny. Z uvedené kapitoly vyplývá, že *„předmětem ochrany v této oblasti jsou zachovalé fragmenty rašelinných a mokřadních luk, po okrajích s rašelinnými smrčínami“*. VPO-4 tak bylo nepochybně vymezeno za účelem ochrany přírodní památky Tichá říčka, tedy jako opatření nestavební povahy sloužící k ochraně přírodního dědictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona. Tomu odpovídá, že v textu cit. kapitoly bylo dále uvedeno, že se jedná o biologicky a ochrannářsky cenné části krajiny. Z kap. A5.4 Ochrana před povodněmi, protierozní opatření dále vyplývá, že navržená revitalizace Tiché říčky představuje také opatření za účelem ochrany proti povodním. K tomu má vést *„revitalizovat úseky malých vodních toků a jejich povodí, zejména v nelesních částech CHKO v souladu se zemědělským využíváním a obnovit vodní režim v místech narušených nešetrnými regulačními zásahy (navržená revitalizace pramenné části Tiché říčky); zvýšit retenční schopnost území preferováním zásahů a opatření na podporu přirozené akumulace vod (navržená revitalizace pramenné části Tiché říčky), revitalizovat odvodněná rašeliniště v pramenných částech povodí toků (navržená revitalizace pramenné části Tiché říčky)“*. Krajský soud dále upozornil, že VPO-4 bylo vymezeno na základě požadavku dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny (AOPK) ve stanovisku k návrhu územního plánu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. SR/0642/JH/2012-5, jež je součástí předložené spisové dokumentace. Na str. 25 stanoviska tento dotčený orgán jednoznačně požadoval, aby byly do návrhu územního plánu doplněny plochy revitalizace Tiché říčky zahrnující prameniště Tiché říčky a údolní nivu dle příloh č. 20a a č. 20b a aby byly tyto plochy zařazené do ploch přírodních, s tím, že je jedná o plochy s výskytem zvláště chráněných druhů rostlin vázaných na mokré až vlhké louky, kde byly v minulosti neúspěšně provedeny meliorace. Dotčený orgán požadoval plochy revitalizace Tiché říčky zařadit do ploch přírodních, neboť se jedná o plochy cenných biotopů, které se vymezují za účelem zajištění podmínek pro ochranu přírody a krajiny. Vymezený účel je proto dostatečně odůvodněný, a tudíž je VPO-4 legitimní. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí.

pokračování

[38] Stěžovatelka dále namítá, že veřejné prospěšné opatření VPO-4 je obdobně neurčité jako vymezení biokoridoru LBK 29, které krajský soud pro nesrozumitelnost zrušil. Nejvyšší správní soud souhlasí s odpůrkyní, že tato argumentace stěžovatelky není zcela přiléhavá. Biokoridor LBK 29 krajský soud zrušil především kvůli technické chybě územního plánu. V jeho vymezení chyběl ve výčtu dotčených pozemků i pozemek p. č. XA. Tento problém se ale veřejně prospěšného opatření VPO-4 netýká, neboť není v textové části vymezen výčtem pozemků. Není přitom zákonnou povinností vymezovat veřejně prospěšné stavby či opatření v územních plánech textovým výčtem dotčených pozemků. Jak uvedla odpůrkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, v případě biokoridoru LBK 29 šlo o metodickou chybu, která následně způsobila i chybu technickou vedoucí ke zrušení předmětné části územního plánu.

[39] Dále stěžovatelka nesouhlasí s funkčním vymezením částí pozemku p. č. XA jako plochy přírodní (NP) a plochy nezastavitelného území (NS), zejména odůvodňuje svůj požadavek na zařazení části tohoto pozemku do ploch zemědělské výroby (VZ) s ohledem na svůj záměr vybudovat na něm ekologickou ovčí farmu.

[40] Zařazení části pozemku p. č. XA a pozemků sousedních do ploch s rozdílným způsobem využití – nezastavitelných jako plocha přírodní (NP) souvisí s vymezením VOP-4 v severní části tohoto pozemku, a to na základě požadavku AOPK ze dne 2. 4. 2014 vymezit tyto plochy za účelem ochrany údolní nivy Tiché říčky. Jak uvedl již krajský soud, odpovídající účel ochrany zařazení vymezené severní části pozemku p. č. XA do ploch přírodních (NP) z územního plánu vyplývá, neboť dle kap. A5.1 jde o lokalitu biologicky a ochránářsky cennou, kde je třeba zajistit podmínky ochrany rašelinných a mokřadních luk. Nejvyšší správní soud s posouzením krajského soudu (viz bod 81 a násl. rozsudku) souhlasí.

[41] Pokud stěžovatelka jako nelogické vidí ponechání části sousedního pozemku p. č. XE v plochách smíšených nezastavitelného území, nutno podotknout, že v řízení u krajského soudu neuvedla, jakým způsobem jsou její práva řešením zvoleným ve vztahu k pozemku p. č. XE dotčena (viz bod 82 rozsudku krajského soudu). Z tohoto důvodu se její argumentací v kasační stížnosti (viz zejména bod 97 kasační stížnosti) nemůže nyní zabývat ani Nejvyšší správní soud.

[42] Přestože stěžovatelka obšírně dovozuje, že její stavební záměr na pozemku p. č. XA směřující k vybudování soukromé farmy se zázemím odpovídá řadě koncepčních dokumentů, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem znovu zdůrazňuje, že stěžovatelce nesvědčí žádné subjektivní právo na to, aby byl územním plánem její pozemek zařazen do určitých ploch zastavitelných v požadovaném rozsahu, a aby tak mohla zřídit a provozovat ekologickou farmu na území odpůrkyně a svých pozemcích v zamýšlené podobě. Již krajský soud v této souvislosti přiléhavě odkázal na judikaturu správních soudů (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51), podle níž takové subjektivní právo vlastníka pozemku není založeno. Jak uvádí stěžovatelka ve své kasační stížnosti, své „legitimní očekávání“ na zřízení a provoz ekologické farmy opírá o koncepční dokumenty, ze kterých má územní plán vycházet, a právě v této skutečnosti stěžovatelka shledává „vyšší kvalitu svého práva na zařazení pozemku do určité kategorie ploch“. Nejvyšší správní soud podotýká,

že ani takové „vyšší právo“ či „legitimní očekávání“ nelze z koncepčních dokumentů dovodit. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud již výše, v procesu územního plánování jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít neschůdně podobu a v rámci mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Úkolem soudu není nahrazovat tuto autonomní úvahu, pokud jsou jinak splněny všechny zákonné požadavky. Nejvyšší správní soud nadto poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka pozemek p. č. XA koupila v létě 2016, tj. v době, kdy se již mohla seznámit s navrhovaným řešením v novém územním plánu, jehož návrh veřejně projednán dne 11. 11. 2015. O legitimním očekávání stěžovatelky na odlišné konkrétní funkční vymezení tohoto pozemku proto již z výše uvedených důvodů nelze hovořit. Skutečnost, že stěžovatelka předmětný pozemek zakoupila až po uplynutí lhůty k uplatnění námitek proti návrhu územního plánu, a její právní předchůdci se zvolenému řešení nebránili, jde k tíži stěžovatelky.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatelky řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal se všemi relevantními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo nemá ani navrhovatel b), který se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil, pročez mu v řízení žádné náklady ani nevznikly.

[45] Při rozhodování o nákladech řízení vycházel Nejvyšší správní soud rovněž z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze „na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“ Odpůrkyni, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, neboť se jedná o malou obec, soud náhradu nepřiznal. Odpůrkyně v řízení o kasační stížnosti nebyla zastoupena advokátem, a proto jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (odpůrkyně ostatně náhradu nákladů ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ani nepožadovala). Pokud jde o paušální náhradu nákladů řízení související s úkonem ve věci samé (tj. vyjádřením ke kasační stížnosti), na tuto náhradu odpůrkyně v soudním řízení správním právo nemá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, jehož závěry jsou plně použitelné i pro případ v řízení úspěšné odpůrkyně, která je malou obcí).

pokračování

[46] Osobám zúčastněným na řízení nebyla v řízení o kasační stížnosti uložena soudem žádná povinnost, natož taková, v souvislosti s níž by jim v řízení vznikly náklady; proto nemají na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu